

O mână a tinut arma, cealaltă a condus glonțul

„ Pe 13 mai 1981, în ziua atentatului la viața Papei, în timpul audienței în piața Sf. Petru, Providența Divină în mod miraculos m-a salvat de la moarte. Acela, care este singurul Domn al vieții și al morții, singur mi-a prelungit viața, ca și cum mi-a dăruit-o din nou”
(Ioan Paul al II-lea, Testament).

În timpul audienței de miercuri pe data de 13 mai 1981, Sfântul Părinte stând în papa-mobile a înconjurat pentru a doua oară Piața S. Petru. Când s-a apropiat de Poarta Sf. Anna la orele 17.17 teroristul turc Mehemet Ali Agca a tras de trei ori (a patra oară i s-a blocat pistolul), de la o distanță de 3 metri rănind Pontiful în

cavitatea abdominală, cotul drept și degetul arătător al mâinii drepte. Arhiepiscopul Stanisław Dziwisz amintește acest atac: „Pocnetul a fost asurzitor. Natural, am înțeles că cineva a tras. Dar cine ? Si am văzut că Sfântul Părinte a fost rănit. Se clătina, dar nu am văzut nici sânge, nici rană. Am întrebat: unde ? A răspuns: în burtă. Am

întrebat încă: doare ? Si a răspuns: da. Stând lângă Sfântul Părinte l-am susținut să nu cadă. Stătea pe jumătate culcat, sprijinindu-se de mine și astfel am plecat cu ambulanța lângă centrul sanitar în interiorul zidurilor Vaticanului. Sfântul Părinte avea ochii închiși, suferea foarte mult și repeta rugăciuni scurte.

Din căre țin minte, adesea: Mario, Maica mea ! Mario, Maica mea ! Doctorul Buzzonetti și fratele Kamil, asistent medical erau cu mine în salvare. Se deplasa foarte repede. După câteva sute de metri sirena salvării s-a stricat. Traseul, care de obicei se făcea în jumătate de oră, a luat numai 8 minute și aceasta în timpul orelor de vârf la Roma ! Pe drum Sfântul Părinte se chinuia și se ruga cu glas din ce în ce mai slab. Nu a spus nici măcar un cuvânt de disperare sau de leziune, numai cuvinte de adâncă rugăciune care pluteau dintr-o adâncă rugăciune.

Mai târziu Sfântul Părinte mi-a spus că și-a păstrat conștiința până s-a ajuns la spital și numai atunci a pierdut-o. La Clinică consternație – nu era de mirare. Au dus rănitul într-o sala de la etajul zece, care era rezervat pentru cazuri excepționale, dar imediat după intervenție, Sfântul Părinte a fost dus la sala de operație”.

Ioan Pawel II: „Da, îmi amintesc drumul spre spital. Mi-am păstrat un timp conștiința. Avem presimțirea că voi supraviețui. I-am spus capelanului Stanisław, că îl iert pe atacator. Ce s-a petrecut la spital nu țin minte”. Când Papa a fost adus la spital, totul era gata de operație, dar trebuia de asemenea pregătit rănitul. Totul a avut loc în câteva minute între viață și moarte ! În timp ce duceau rănitul în agonie de la etajul zece, la sala de operație de la etajul nouă, din toate părțile se trimitea chemări profesorului Crucitti, care prin minune ta ajuns la timp la Clinica Gemelli.

Arhiepiscopul Stanisław Dziwisz: „Un rol deosebit i-a revenit profesorului chi-

foto: Arturo Marti

foto. Arturo Mari

rurg Francesco Crucittiemu. Mai târziu, mi-a mărturisit că nu avea atunci zi de gardă, era acasă, dar parcă o forță îl împingea spre spital. Pe drum a auzit la radio despre atentat. Imediat a luat decizia operației, la care a fost asistat de : profesorul Manni, reanimator, doctorul cardiolog Manzoni, doctorul internist și medic la Vatican Breda. Sacramentul Bolnavilor i l-am acordat înaintea de operație, care a început înainte de orele 18. În sala de operație era aglomerație. Situația era foarte gravă”. În timpul pregătirilor pentru operație s-a constatat că starea Papei era critică.

Sfântul Părinte a pierdut trei sferturi de sânge, tensiunea a scăzut la starea de alarmă. Pulsul aproape nu mai se simțea. Decesul putea să apară din moment în moment, din cauza hemoragiei. Arhiepiscopul Stanisław Dziwisz: „Sângele care i s-a administrat, pentru a ajunge la starea normală, nu a ajutat. S-au găsit însă în Clinică doctori cu aceeași grupă de sânge, care fără ezitare i-au dat Sfântului Părinte pentru ai salva viața”. Speranța a început să se reîntoarcă , când în timpul operației s-a constatat că nici un organ nu a fost rănit. Operația a fost foarte complicată. A durat 5 ore și 20 de minute. Trebuia să se curețe cavitatea abdominală, să se niveleze rezultatul pierderii de sânge, în câteva locuri să se coasă colonul și să se taie 55 cm din intestine. Prof. Crucitti, care a reușit să vină la timp la clinica Gemelli povestește astfel acele clipe dramatice: “ Când am ajuns la etajul nouă o călugăriță m-a chemat: repede! repede!

Asistenții și surorile pur și simplu s-au aruncat pe mine, să-mi ia sacoul și pantalonii să-mi pună îmbrăcămintea pentru operație împrăștiind pe podea tot ce aveam în buzunare: mă încălțau de operație, iar în acest timp alt doctor mă anunța din sală: „Tensiunea 80, 70, scade

în continuare”. Când am intrat anestezia începuse să lucreze, Papa dormea, iar eu aveam bisturiul în mână. Echipa de urgență pregătise toate intervențiile necesare și aveam numai un gând : să deschid, să deschid fără să pierd nici o secundă. Am deschis și am văzut sânge, foarte mult sânge. Erau poate vre-o trei litri în cavitatea abdominală. S-a îndepărtat sângele prin aspirare, tamponare și uscare ▷

A fost o adevărată minune și știu cui o datorez, O mână a ținut pistolul iar cealaltă a condus proiectilul.

foto. Arturo Mari

foto: Arturo Mari

În clinica Gemel

în toate felurile, până nu a apărut sursa hemoragiei. Atunci am putut să mă apuc de stăvilirea sângelui. Din clipa în care rănitul nu mai pierde sânge și transfuzia a început să funcționeze, tensiunea s-a ridicat. Acum puteam să continuăm operația în liniște. Deci am observat cavitatea abdominală și am văzut o serie de leziuni. Erau multe vătămări ale intestinului subțire și a colonului. Unele erau urmare a traumei: tăiere sau găurire de către glonț, altele apăruseră prin plesnire. Mezenteriu, acea membrană vascularizată ce duce la intestinul subțire era lezată în multe locuri. Am făcut resecție și inevitabil anastomosis, spălătura peritoneului, am cusut sigmoidumul. Acolo în ultima parte a colonului se afla o rană cumplită, urmare a trecerii directe a glonțului. După stăvilirea hemoragiei, controlarea acțiunii sistemului inimă – centri vasomotori și constatării gravității rănilor, m-am gândit că situația cere în primul rând sânge rece din partea mea. Fiind pe deplin conștient de sarcina mea, eram în același timp convins că rezultatul va fi pozitiv. Nici un organ vital important nu fusese lezată : aorta, artera iliacă sau uretra erau întregi. Proiectilul trecuse prin osul sacral, după străpungerea peretelui anterior al cavității abdominale. Sistemul puternic vascularizat din dreptul osului sacral ne-a dat mult de lucru: pentru a opri hemoragia a tre-

buit să-l ungem cu ceară sterilizată. Dar proiectilul s-a strecurat numai pe lângă organele importante, a căror vătămare putea să provoace moartea și se părea că centrul nervoși din apropiere, implicați în reglarea circulației nu au suferit. Era pur și simplu uluitor. Deoarece bolnavul era anesteziat nu puteam să știm dacă siste-

Maica Domnului de la Fatima

mul nervos este atins. Ne-am convins de aceasta abia când a început să se miște”.

Arhiepiscopul Dziwisz: „După operație, Sfântul Părinte a fost dus la sala de reanimare. Doctorii se temeau de infecție sau alte complicații. Următoarele trei zile au fost groaznice. Sfântul Părinte suferea cumplit. Din toate părțile avea drenaje, era tăiat tot. Cu toate acestea faza de reconvalescență postoperatorie a progresat foarte repede. La reanimare a rămas până pe 18 mai.

Prof. Crucitti după operație a spus ziariștilor , că proiectilul de 9 mm, care a rănit Papa în abdomen, se pare că a luat calea unui tor. În mod normal trece direct, iar în acest caz a ocolit toate organele vitale, ca și când l-a condus o mână nevăzută. A trecut la câțiva mm de aortă. Lezarea ei duce la moarte instantanee. A ocolit spina dorsală, uretra, artera iliacă și alte organe esențiale vieții. Pentru profesorul Crucitti și doctorii ce au asistat devenea evident, că acest fapt nu putea fi explicat în mod natural, că a fost o minune. Chiar și Sfintele Părinte a comentat acest fapt în următoarele cuvinte: „A fost o adevărată minune și știu, cui o datorez.

O mână a ținut arma, cealaltă a condus glonțul”.

Criminalul angajat a tras de la o distanță de 3 metri țintind direct în cap, în inimă și în burtă. A tras cu precizie și era sigur că a ucis.

Arhiepiscopul Dziwisz: „Sfintele Părinte a văzut în această întâmplare semnul cerului, iar noi împreună cu doctorii un miracol. Se părea că totul este condus de o mână nevăzută. A doua zi după operație Papa a primit Sfânta Împărtășanie. O zi mai târziu a concelebrat cu noi, stând în pat. Sfintele Părinte nu a sărit niciodată peste Breviar. Țin minte că a doua zi după atentat ne-a întrebat dacă: „Ați rostit Completorii ?”. În fiecare țineam Slujba, iar apoi invocam Litania Maicii Domnului. Sfintele Părinte cânta împreună cu măicuțele.

Ce mai mare dorință a personalului era prezența la Sfânta sa Slujbă.

Pe 23 mai doctorii au semnat un comunicat declarând, că viața bolnavului nu este în pericol”.

Sursa: A Frossard „Nu va fie teamă” Vatican 1982; T. Styczeń SDS, arhp. S. Dziwisz „Rugăciunea Getsemani durează în continuare” Lublin 2003